

Leven met God – Nu en in de toekomst

Romeinen 8.12-25

Rev Dr Jos M Strengholt

Heliopolis 2014

Is de kerk van Jezus Christus iets van het verleden? Zijn christenen mensen van gisteren? Als je naar onze westerse samenleving kijkt, zou je dat soms bijna denken. Maar als je verder kijkt dan het Westen, zie je een heel ander beeld: de kerk groeit wereldwijd juist heel snel.

Maar belangrijker nog: of de kerk nu groot is of klein, wij zijn mensen van de toekomst. Wij zijn mensen van hoop, ook als we leven in een land waar het christelijk geloof voor velen iets van vroeger lijkt te zijn.

Toch zijn we in zekere zin óók mensen van het verleden. Onze hoop is namelijk gegrond in wat Jezus Christus lang geleden voor ons heeft gedaan. Paulus legt in zijn brief aan de Romeinen uit dat wij gedoopt zijn in de dood en de opstanding van Jezus Christus. Door wat Hij toen heeft gedaan, is ons leven vernieuwd.

In Romeinen 8, het gedeelte dat we hebben gelezen, laat Paulus zien dat wij, juist omdat ons leven geworteld is in het historische leven, sterven en opstaan van Jezus Christus, mensen van de toekomst zijn geworden. Dat komt doordat wij kinderen van God zijn geworden – van de God Die verleden, heden en toekomst in Zijn hand houdt.

1. Kinderen van God

Dat is geweldig nieuws. Gods vernieuwde volk heeft de Heilige Geest ontvangen, precies zoals de profeten in het Oude Testament hadden beloofd. God Zelf woont door Zijn Geest in ons midden. En doordat God is teruggekeerd naar Zijn tempel – naar ons – heeft Hij ons aangenomen als Zijn kinderen.

Er gaapt geen kloof meer tussen God en ons. Wij zijn met Hem verzoend. We horen nu bij het gezin van God.

De Heilige Geest verzekert ons ervan dat wij kinderen van God zijn. Hij getuigt daarvan in ons eigen hart. God zegt tegen jou: "Jij bent Mijn kind." De Heilige Geest doet dat door het Woord van God.

Ook nu, terwijl je luistert, bevestigt Hij in je hart: "Ik ben een kind van God." Zo verzekert de Geest ons ervan dat God ons als Zijn zonen en dochters heeft aangenomen.

God, onze Vader, heeft ons tot Zijn kinderen gemaakt doordat Hij ons heeft verbonden met het leven van Zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus. Door het geloof zijn wij één met Jezus Christus,

de Zoon van God. Daardoor zijn wij kinderen van de Vader geworden. En de Heilige Geest, Die in ons woont, getuigt daarvan.

De Geest leert ons God aan te spreken als "Abba, Vader." Daarom mogen we er zeker van zijn dat God ons als Zijn kinderen heeft aangenomen. Het woord Abba is Aramees. Het is het woord dat Jezus Zelf gebruikte toen Hij in de hof van Getsemane tot Zijn Vader bad.

Het is ook het woord dat Jezus Zijn discipelen leerde gebruiken toen Hij hun leerde bidden: "Onze Vader, Die in de hemelen zijt..."

God aanspreken als Vader is iets heel bijzonders. Het laat zien dat we vertrouwen hebben. Het spreekt van nabijheid en intimiteit. Het betekent dat we niet bang voor Hem hoeven te zijn.

Is God dan niet boos op ons? Is Hij geen gevaarlijke God? Kunnen wij echt zo dichtbij Hem komen?

Juist de Heilige Geest drijft Gods kinderen ertoe om met Hem te spreken. Hij leert ons een persoonlijke, vertrouwelijke en open omgang met God. En dat is op zichzelf al een bewijs dat wij werkelijk kinderen van God zijn – kinderen van de hoop, kinderen van de toekomst.

Wij zijn echt Gods kinderen. En daarom is ook Gods erfenis voor ons bestemd.

2. Onze erfenis

Wanneer de Joodse apostel Paulus over een erfenis spreekt, moeten we meteen denken aan Gods verbondsbeloften.

Welke erfenis beloofde God in het Oude Testament? Denk aan Gods belofte aan Abraham: "Ik zal u dit land geven als een eeuwig bezit."

Voor iedere Jood vormde dat de basis van zijn geloof. Hun grote vraag was steeds: hoe weet ik zeker dat ook ik deel zal hebben aan die komende nieuwe wereld?

Maar in het Oude Testament wordt ook duidelijk dat die erfenis verder reikt dan alleen het land Israël. Denk bijvoorbeeld aan Psalm 2, waar God tegen de Messias zegt:

U bent Mijn Zoon, Ik heb U heden
verwekt. Eis van Mij en Ik zal U de
heidenvolken als Uw eigendom geven,
de einden der aarde als Uw bezit.

In zijn brief volgt Paulus heel nauwkeurig de lijn van de heilsgeschiedenis, zoals die zichtbaar werd in de uittocht van Israël uit Egypte, én zoals Israël uitzag naar de definitieve uittocht die nog zou komen.

In hoofdstuk 6 spreekt hij over de doortocht door de Rode Zee. Dat is een beeld van onze doop.

In hoofdstuk 7 spreekt hij over de wet die Israël ontving nadat het door de zee was gegaan en de woestijn was binnengetrokken. Die wet, Gods goede en volmaakte openbaring, maakte duidelijk dat Israël net zo zondig was als ieder ander mens. Wij komen allemaal met lege handen bij God.

In hoofdstuk 8 laat Paulus vervolgens zien hoe God onze lege handen vult. Niet met allerlei gaven, maar met Zichzelf. Hij geeft ons Zijn Heilige Geest, zoals Hij ook tijdens de woestijnreis genadig aanwezig was bij Israël door Zijn Geest, Die woonde in de tabernakel.

Nu laat Paulus zien dat God alles in orde heeft gemaakt. Wij zijn Zijn kinderen geworden. Zijn Geest woont in ons zoals Hij vroeger woonde in de tabernakel. En wij staan op het punt de erfenis binnen te gaan die God altijd heeft beloofd, net zoals Israël na de zware tocht door de woestijn eindelijk het beloofde land binnenging.

In de toekomst zal God ons laten delen in het ware beloofde land: de volledig vernieuwde aarde.

Omdat wij in Jezus Christus zijn, in Hem en in Zijn gemeente, zullen wij samen met Hem alles erven wat de Vader aan Zijn Zoon geeft. Wat Christus ontvangt, zullen ook wij ontvangen, omdat wij door Hem kinderen van God zijn geworden.

Eis van Mij en Ik zal U de heidenvolken als Uw eigendom geven, de einden der aarde als Uw bezit.

Dat is de erfenis van de Messias. En daarom is het ook ónze erfenis: het leven in een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

3. Hoop en geduld

Dat klinkt allemaal prachtig. Maar kijk eens naar ons leven nu.

Paulus wijst op het lijden van Gods kinderen. Overal ter wereld hebben christenen het moeilijk. Ons leven is lang niet altijd gemakkelijk. Misschien herken je dat ook persoonlijk. Een prachtige toekomst, een paradijs dat komt – maar kijk eens naar mijn leven nu.

Paulus zegt in vers 24 en 25 dat onze erfenis nog niet zichtbaar is. Wij leven uit hoop.

Want in de hoop zijn wij zalig geworden. Hoop die gezien wordt, is echter geen hoop. Immers, wat iemand ziet, waarom zou hij dat nog hopen? Maar als wij hopen wat wij niet zien, dan verwachten wij het met volharding." (Romeinen 8.24-25)

Daarmee bemoedigt hij de christenen in Rome. De heerlijkheid die wij straks zullen ontvangen, weegt niet op tegen het lijden van nu – ze overtreft het oneindig. Daarom moeten we vasthouden aan onze hoop, ook wanneer het leven nu soms zwaar is.

Als wij delen in het lijden van Christus, mogen we er ook zeker van zijn dat we zullen delen in Zijn erfenis. En die toekomstige heerlijkheid is niet slechts een vergoeding voor alles wat we nu hebben doorgemaakt. Nee, de boom van de heerlijkheid groeit als het ware uit de wortels van het lijden. Er bestaat een diepe, organische samenhang tussen beide, net zoals dat ook bij de Heere Jezus het geval was.

Wie vandaag al volmaaktheid verwacht, verwacht eigenlijk te veel. Onze hoop is gericht op de toekomstige erfenis. Wij hopen op wat wij nog niet zien. Daarom hebben wij geduld nodig.

Dat is niet altijd gemakkelijk. We worden immers voortdurend geconfronteerd met onze eigen tekortkomingen. We zijn nog lang niet volmaakt. Het is soms beschamend hoeveel kwaad wij nog kunnen doen.

En niet alleen wijzelf verlangen naar vernieuwing. Heel de schepping ziet uit naar de dag waarop alles nieuw zal worden.

Paulus schildert dit op een indrukwekkende manier. Hij beschrijft de hele natuur alsof zij een persoon is, die zucht en verlangt naar de komende heerlijkheid.

Joodse lezers zouden deze beelden meteen hebben herkend. Zij leefden in de verwachting van de dag van de HEERE: een dag van oordeel, waarop de wereld tot in haar fundamenteën geschud zou worden. Maar juist uit dat oordeel zou een nieuwe wereld geboren worden.

Paulus beschrijft hoe de schepping verlangt naar de dag waarop de macht van de zonde zal worden gebroken, waarop dood en vergankelijkheid zullen verdwijnen en Gods heerlijkheid openbaar zal worden.

De schepping zucht. Kijk maar hoe wij met de natuur omgaan. En zelfs waar de mens geen invloed heeft, zien we ziekte, verval en vernietiging.

In Romeinen 8.19 gebruikt Paulus een bijzonder mooi Grieks woord: *apokaradokia*. Dat beschrijft iemand die zich helemaal uitstrekt, het hoofd naar voren buigt en gespannen de horizon afspeurt, op zoek naar de eerste tekenen van de nieuwe dag.

Als dat al geldt voor de schepping, dan geldt het nog veel sterker ons, mensen.

Wij zijn heel goed in staat ons eigen leven kapot te maken. We worden ziek. We sterven.

Daarom spreekt Paulus over het diepe verlangen van de mens. Door de Heilige Geest hebben wij nu al een voorproefje gekregen van de heerlijkheid die komt. De Geest is als een eerste aanbetaling. Daardoor verlangen wij des te meer naar de dag waarop ons kindschap volledig werkelijkheid zal worden.

Die definitieve aanneming tot kinderen zal zichtbaar worden in de verlossing van ons lichaam.

Paulus dacht niet over de mens als een ziel die ooit van haar lichaam wordt bevrijd. De mens bestaat uit lichaam én geest. En in de komende wereld zal de héle mens worden verlost.

Ons lichaam zal dan niet langer onderworpen zijn aan verval en niet langer een werktuig van de zonde zijn. Het zal een verheerlijkt lichaam zijn, geschikt voor het leven in Gods nieuwe schepping.

Maar voorlopig leven wij nog midden in de gewone menselijke werkelijkheid.

Van binnen voeren we strijd tegen onze zondige verlangens. Dat is een zware strijd.

Van buiten leven we in een wereld vol dood, verval en lijden.

Toch leeft een christen niet alleen in deze wereld. Hij leeft ook in Christus.

Hij ziet niet alleen wat er om hem heen gebeurt; hij ziet ook uit naar God.

Hij ziet niet alleen de gevolgen van de zonde; hij ziet ook de kracht van Gods genade en liefde.

Daarom klinkt in het leven van een christen uiteindelijk niet de toon van wanhoop, maar van de muziek van de hoop.

Als christen wachten we uiteindelijk niet op de dood, maar op het leven.

En die verwachting van het herstel van onszelf én van heel de schepping vindt haar middelpunt in één werkelijkheid: wij zijn kinderen van God.

Op een dag zal dat volledig zichtbaar worden. Het is vandaag al waar, maar nog niet in zijn volle heerlijkheid.

Het is alsof onze Vader ons vanaf de overkant van de Jordaan toeroept: "Houd vol. Ga verder. Blijf hopen. Wees geduldig."

En om ons te helpen heeft de Vader ons Zijn Heilige Geest gegeven.

De Geest richt onze blik op Hem en helpt ons om vast te houden aan de hoop.

Hij is het onderpand van de heerlijkheid die aan de overkant op ons wacht.

En Hij geeft ons ook de kracht om te leven in een wereld waarin zoveel lijden is.

Wij lijden aan het leven.

Wij lijden met de schepping.

Wij lijden door vijanden.

Soms zelfs door onze vrienden.

En ook binnen onze eigen gezinnen doen wij elkaar vaak veel pijn.

Conclusie

Juist omdat wij kinderen zijn van de God Die ons aan de overkant opwacht, en omdat Zijn Geest in ons woont, proberen wij vandaag al te leven alsof wij daar nu al thuis zijn.

Wij verlangen ernaar Gods wil te doen. Dat is het christelijke leven.

Wij weten dat wij niet volmaakt zijn. Verre van dat.

Maar met Gods hulp, door de kracht van de Heilige Geest, proberen wij steeds meer te leven zoals Christus, de Volmaakte, Die ons is voorgegaan.

Dat betekent niet dat wij van de ene op de andere dag volmaakt worden.
Het betekent wel dat er, wanneer wij zondigen, een stem in ons klinkt.
Dat is de stem van de Heilige Geest.

Hij roept ons op ons leven te veranderen en terug te keren naar God.
Die leiding door de Geest is geen eenmalige gebeurtenis, maar een voortdurend proces.

De Heilige Geest werkt in ons leven en in de gemeente.
Hij verlangt ernaar dat ons leven steeds meer gericht is op God de Vader en op God de Zoon.

Daarom is de Heilige Geest aan de kerk gegeven.
Hij trekt ons steeds opnieuw naar God toe.
Hij leidt ons.
Hij vormt ons geweten.

Hij helpt ons vandaag te leven tot eer van God de Vader.

En als wij struikelen – zelfs wanneer we diep vallen – helpt Hij ons weer op de been en leert Hij ons opnieuw achter Jezus aan te gaan.

+ In de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Amen.